

# DREPTUL

LEGISLATIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENTA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOFOLU  
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE  
JOIA ȘI DUMINECA

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIJA : STRADA DOAMNEI, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR  
B. P. RĂDULESCU

## ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an  
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU  
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani  
Un număr vechin 1 leu

## COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul posta

## SUMAR

*Judecata după echitate. — Negațiunea dreptului*, de d-l Al. Negrescu.

JURISPRUDENTA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I*: Elena Cretzulescu cu N. Severin și alții.

*Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea III*: Maria Dr. Rudescu cu Ministerul de finanțe.

*Curtea de apel din București, secțiunea I*: Gh. Borneanu cu Elena Șeitan.

*Curtea de apel din București, secțiunea II*: Elvira Petrescu cu judele-sindic al falimentului C. Ionescu.

*Tribunalul județului Muscel*: Radu Gh. I. Pripici cu Pantilică N. Ion Ilie.

### Judecata după echitate. — Negațiunea dreptului

În *Dreptul* No. 83 din 22 Decembrie 1912, găsim publicată o deciziune a Curței de apel din București, secț. II, cu privire la răspunderea locatarului în caz de incendiu a lucrului închiriat.

În primul loc, avem de observat că antetul sau rezumatul ce formează așa zisa jurisprudență, este greșit. Majoritatea Curței pune în principiu că locatarul este destul să dovedească lipsa de culpă din partea sa și prin urmare și a oamenilor săi, pentru a fi apărat de orice răspundere de daune față de proprietar.

Antetul, în loc de a fi formulat în acest sens, este formulat în sens contrar, adică că trebuie să dovedească forța majoră, ceace nu e tot una, adică antetul este formulat în sensul minorității.

Ca unul ce am avut cinstea de a judecă speța și de a rămâne încă și la părere, nu mă mai ocup de chestie. Adnotarea ce însoțește speța mi se pare că merită o remarcă. În adevăr, adnotatorul nu vede în această controversă care în Franța a adus modificarea textului în sensul admis de majoritatea Curței noastre, decât o chestiune de fapt, invocând două autorități doctrinale. Dacă totul s'ar reduce la simple fapte și la echitate, atunci trebuie să nu ne oprim în mijlocul șoselei naționale și să mergem până la finea drumului.

Să ne întrebăm dacă faptele și echitatea au prioritate asupra principiilor dreptului, atunci ce mai însemnează știința dreptului? Pentru ce mai perd atâtea generațiuni cel mai prețios timp al vieții câte cinci ani pentru un așa zis doctorat în drept? Pentru ce mai sunt oameni de carieră cari zilnic și până la bătrânețe muncesc în acest ogor? Ce rost mai are Inalta Curte de casațiune, care este chemată să pipăe tâlcuirea cea adevărată a principiilor de drept, iar nu faptele și echitatea? Jos deci cu facultatea de drept, jos cu știința dreptului, jos cu Inalta Curte de casațiune... Toate acestea fiind netrebuitoare... Sus echitatea, adică sus arbitrariul judecătoresc.

Dar asta nu se poate. Ar fi o reîntoarcere la trecut. Știința cea adevărată a dreptului nu se reazemă nici pe fapte, nici pe echitate. Faptele omenești sunt multiple, iar echitatea nu e nicărei codificată, ea constă în maxime de drept natural, în axiome de justiție universală și de rațiune. Fiecare judecător vede echitatea așa cum l-a înzestrat natura și potrivit



mediului în care s'a născut, crescut și îmbătrânit! Avem atâtea echități câți judecători. Dacă mai înainte de codificarea codului Napoleon se născuse acel strigăt de desnădejde, care constă în: *Să ne ferească Dumnezeu de echitatea parlamentelor!* Să nu căutăm acum a ajunge pentru a întoarce temerea și a zice: *Să ne ferească Dumnezeu de echitatea judecătorilor!*

Atât echitatea parlamentelor (înțelegem de parlamentele anterioare revoluțiunii, nu de cele posteroare...), cât și echitatea judecătorilor, sunt deopotrivă de dăunătoare. Laurent, cu autoritatea sa bine stabilită, zice, cu drept cuvânt, că, *de ordinar, prin considerațiuni de echitate, judecătorul își permite să eludeze legea.* În zadar judecătorul se va scuza alegând că strigătul conștiinței publice pledează contra legii, el nu are să examineze dacă deciziunea sa satisface echitatea, el trebuie să respecte legea din moment ce nu atinge Constituțiunea, și când s'a supus legii, nu are nimic a-și reproșa.

Este o proastă înțelepciune de a se pretinde mai înțelept decât legea. Cu ce drept judecați voi legile, când datoria voastră este de a judeca conform legilor? Scoborâți-vă de pe scaunele voastre de judecători, sau judecați conform legii! Voi insultați legile, crezându-vă mai înțelepți decât ele. Nimic mai periculos decât echitatea pe care fiecare judecător și-o formează după gustul său (Extras din Laurent, t. I, pag. 54—60, *Curs elementar*).

Când legea este insuficientă, mută, judecătorul trebuie să judece cu toate acestea. Înainte de a recurge la echitate, va cerceta în lege rațiuni de analogie, și dacă va găsi că este loc la analogie, o va face. Va consulta, în fine legislațiunea veche, chiar și dreptul roman, și numai când textele și dreptul vechi nu-i va da nici o soluțiune, atunci numai judecătorul va apela la echitate. Or, această ipoteză este așa de rară, că se poate scoate din desbateri (Laurent, loc citat).

În Franța, de mulțori instanțele de fond au dat hotărâri bazate pe echitate, însă contra principiilor legii, aceste hotărâri au fost totdeauna casate, în interesul legii, așa, să nu cităm decât un singur exemplu: O tutoare a condus bine comerțul, a plătit toți creditorii defunctului său soț, a mărit patrimoniul copiilor săi. Totul a mers de minune, ca afacere. Tutoarea însă nu obținuse omologarea tribunalului și avizul celor trei jurisconsulți, prevăznt de lege. Casatia

franceză a casat deciziunea Curței, care se bază pe echitate. Legiuitorul trebuie să țină seamă de echitate, nu judecătorul.

*Concluzia:* Jos cu Echitatea, cât se poate de jos.

**AL, NEGRESCU**

Consilier la Curtea de apel din București

## JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE  
SECȚIUNEA II

*Audiența dela 4 Decembrie 1912*

Președinta d-lui G. N. Bagdat, prim-președinte

Flena Cretzulescu cu N. Severin și alții

PACT COMISORIU.— NOTIFICARE.— SUBORDONARE.— ART. 1021.  
1369 ȘI 1367 COD. CIV.

Când pactul comisoriu prevăzut într'un contract este subordonat unei prealabile notificări din partea creditorului, prin care debitorul să fie încunostiințat de exigibilitatea sumelor datorite, contractul nu poate fi reziliat numai pe baza neplăței la ziua scadenței a sumelor exigibile, dacă creditorul nu dovedește facerea unei notificări prealabile debitorului.

No. 268. — Respins, după divergință, recursul făcut de Elena Cretzulescu contra deciziei Curței de apel din București, secția I, No. 150 din 1912, dată în proces cu N. Severin și alții.

S'au ascultat: d-nii avocați M. Corbescu și M. Cantacuzino, în dezvoltarea motivului IV de casare rămas în divergință; d-l avocat M. Antonescu, în combateri; d-l procuror general Sc. Popescu, în concluziuni pentru respingere.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Curtea, în a doua parte a hotărârii sale, consideră și admite că, termenul exigibilității primei rate, trebuie calculat numai din ziua de 23 Decembrie 1910 a decretării amenajamentului prin *Monitorul Oficial*, și calculând prelungirea, cu începere dela 15 Iunie 1910 până la 23 Decembrie, în ziua decretării, stabilește că scadența plății primei rate rămâne fixată în ziua de 24 Iunie 1911.

«Curtea, punându-se în contradicțiune chiar cu premisa ei însăși și printr'un desăvârșit și voit exces de putere, consideră că executarea și expulzarea dela 1 Iulie 1911 s'ar fi executat ilegal și înainte de scadența termenului de plată, chiar de Curte în ziua de 24 Iunie 1911, pentru motivul că, dacă prin art. XIV alin. final



din contract, s'a acordat cumpărătorului facultatea de a anula chiar efectele expulzării, prin executarea clauzei rezolutorii (și aceasta numai în cazul dacă ar fi plătit datoria în termen de o lună dela notificarea prescrisă, prin art. XVI), apoi, prin anularea efectelor expulzării s'ar fi prelungit chiar scadența plății ratei exigibilă la 24 Iunie 1910 la un alt termen, prelungit de Curte peste un an după executarea pactului comisoriu, prin expulzarea dela 1 Iunie 1910.

«Dar excesul de putere rămâne învederat, întrucât Curtea alterând și denaturând pe față legea părților contractante din alin. final, art. XVI din contract, exprimată atât de clar și precis, în cât nu dă loc la nici un fel de interpretare, astfel în cât Curtea, punându-se în contradicțiune cu însăși premisa sa, care a fixat exigibilitatea plății în ziua de 24 Iunie 1911, creiază dela sine, în mod arbitrar, o prelungire de termen de un an de zile, substituind această prelungire în locul anulării efectelor produse legal de realizarea clauzei rezolutorii, și dispensând nemotivat pe cumpărător de obligațiunea plății ratei la termenul de o lună, cum cere art. XVI alin. final din contract».

Având în vedere că Curtea de apel constată, în fapt — constatare rămasă definitivă prin respingerea celorlalte motive de casare — că proprietara a fost obligată să predea cumpărătorului pădurei un amenajament în regulă, conform cu codul silvic, iar nu numai un ordin de exploatare obținut dela Minister;

Că, acest amenajament s'a publicat în *Monitorul Oficial* No. 214 din 23 Decembrie 1910; că, dela 15 Iunie, când părțile stipulase predarea amenajamentului, pentru ca plata primei rate să se facă la 15 Decembrie 1910, și până la 23 Decembrie 1910, când s'a publicat în *Monitorul Oficial* decretul prin care se aprobă amenajamentul, au trecut 6 luni și 8 zile, pe care Curtea adăogându-le la termenul de 15 Decembrie 1910, s'a ajuns că termenul de plată a primei rate este ziua de 24 Iunie 1911;

Având în vedere că Curtea de apel mai constată că, în ziua de 16 Maiu 1911, recurenta a somat pe cumpărătorul pădurei ca să-i plătească prima rată, de oarece termenul prelungit, așa după cum prevede contractul, ar fi expirat, la care somațiune cumpărătorul comunică, în ziua de 16 Iunie 1911, recurentei că dânsa nu s'a conformat contractului de a-i preda un amenajament în regulă, iar nu un simplu ordin de exploatare obținut dela Minister; că, la această somațiune a cumpărătorului, recurenta răspunde, în ziua de 21 Iunie 1911; că i-a predat ordinul Ministerului de a începe exploatarea, la care cumpărătorul răspunde din nou, în ziua de 1 Iulie 1911, că ordinul Ministerului nu este amenajamentul la care recurenta s'a obligat prin contract, amenajament pe

care-l așteaptă, fiind gata a face plata; că, în aceeași zi de 1 Iulie 1911, recurenta investind actul de vânzare cu formula executorie, a expulzat pe cumpărător din pădure;

Având în vedere că, la această expulzare, cumpărătorul N. Severin a făcut contestație, pe motiv că pactul comisoriu prevăzut în art. 16 din contract, nu poate operă, întrucât scadența nu sosise la data când s'a cerut și s'a executat de către vânzătoare, acel contract; că, Curtea de apel a admis contestația și a anulat executarea făcută în contra contestatorului;

Considerând că, într'adevăr, s'a constatat, în fapt, că prin art. 16 al contractului, recurenta nu putea rezilia contractul pentru neplata ratelor la termen, decât după o simplă notificare făcută prin portărei cumpărătorului, în urma expirării termenului convenit;

Că, de asemenea, după cum s'a arătat mai sus, Curtea a constatat că scadența primei rate după prelungirea termenului, conform prevederilor contractului, este ziua de 24 Iunie 1911;

Considerând că, întrucât recurenta n'a făcut după ziua scadenței primei rate nici o notificare cumpărătorului prin care să-și fi manifestat voința sa de a rezilia contractul, nu putea face uz de clauza rezolutorie din contract, care eră subordonată unei asemenea notificări, așa că expulzarea a fost făcută în mod ilegal, și Curtea de apel n'a comis nici un exces de putere când a admis contestația cumpărătorului pădurei și a anulat executarea făcută în contra sa;

Că, prin urmare, motivul de casare este nefondat. Pentru aceste motive, respinge.

### SECȚIUNEA III

#### *Audiența dela 5 Octombrie 1912*

Președința d-lui G. P. Petrescu, președinte

Maria Dr. Rudescu cu Ministerul de finance

PENSIUNI. — MEDIC FUNCȚIONAR AL STATULUI. — MOARTE DIN CAUZA UNUI ACCIDENT. — VĂDUVĂ ȘI COPII MINORI. — ART. 19 ȘI 101 DIN LEGEA SANITARĂ.

Văduvele și copii minori ai unui medic funcționar al Statului, mort din cauza unui accident întâmplat în timpul serviciului, au dreptul la pensiuina întregă ce s'ar fi cuvenit decedatului, iar nu la leafa întregă, un asemenea drept fiind acor-



dat în mod limitativ de art. 101 din noua lege sanitară, numai văduvelor și minorilor rămași pe urma medicilor Eforiei spitalelor din București și ai epitropiei Sf. Spiridon din Iași.

No. 393. — Respins, ca nefondat, recursul făcut de Maria Dr. Rudescu, personal și ca tutoare a minorilor săi fii, contra deciziei Curței de apel din București, secțiunea IV, No. 124 din 1911, dată în proces cu Ministerul de finance.

S'au ascultat: citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier St. Miculescu; d-nii avocați Vineș și Zeuceanu, în desvolarea și combaterea motivelor de casare; d-l procuror N. I. Zamfirescu, în concluziuni, pentru respingerea recursului.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare invocat :

«Rea interpretare și violare a art. 19 din legea sanitară. Intențiunea legiuitorului a fost ca copiii și soția funcționarului medic, mort din cauza unui accident, cum e cazul nostru, să aibă ca pensiuine leafa întreagă a medicului. Prin pensiuine întreagă nu se poate înțelege decât leafa întreagă».

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că comisiunea pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie în urma cererii făcută de recurenta Maria Rudescu în numele său și al celor trei copii minori ai săi prin decizia cu No. 700 din 1911, a recunoscut aceștia și celor trei copii minori un drept de pensiuine bruto de lei 262 lunar, adică întreaga pensiuine ce s'ar fi cuvenit decedatului ei soț dr. Al Rudescu, mort în urma unui act de devotament în îndeplinirea serviciului; că, în contra acestei decizii, recurenta a făcut apel, susținând că comisiunea ar fi trebuit să-i recunoască un drept de pensiuine de 350 lei lunar, adică întreaga leafă pe care a avut-o defunctul său soț ca medic al orașului Iași, de oarece după art. 19 din noua lege sanitară, prin pensiuine întreagă s'ar înțelege leafa întreagă, așa cum se dă văduvelor și minorilor medicilor eforiei spitalelor civile și ai epitropiei Sf. Spiridon din Iași, căci nu se poate admite ca legiuitorul să fi voit să facă o diferență între medicii Eforiei și medicii funcționari ai statului;

Văzând art. 19 și 108 din noua lege sanitară;

Considerând că prin art. 101 din noua lege sanitară se prevede în mod limitativ că dreptul de pensiuine la leafa întreagă îl au numai văduvele și copiii minori ai medicilor Eforiei spitalelor civile din București și ai medicilor epitropiei Sf. Spiridon din Iași-

pe când în art. 19 din aceeași lege relativ la medicii funcționari ai statului, se vorbește nu de leafă întreagă, ci de pensiuinea întreagă;

Considerând că dispozițiunile art. 101 din noua lege sanitară, fiind limitative și de strictă interpretare, ca atare nu se pot întinde, prin analogie și la cazul prevăzut de art. 19 relativ la văduvele și copiii minori ai medicilor funcționari ai statului, căci dacă legiuitorul ar fi voit să recunoască și acestora dreptul la leafa întreagă, ar fi spus-o în mod categoric, cum a făcut-o în cazul art. 101 și ca dovadă că n'a voit să acorde acest drept soției și minorilor medicului funcționar la stat, mort din cauza unui accident în timpul și din cauza serviciului, este și faptul că prin noua lege sanitară s'a modificat dispozițiunile art. 177 din vechea lege, care recunoșteau dreptul la leafa întreagă, înlocuind aceste cuvinte cu pensiuinea întreagă;

Că, dar, comisiunea pentru regularea drepturilor la pensie, acordând recurentei și minorilor decedatului dr. Al Rudescu, mort din cauza unui accident, în timpul și din cauza serviciului, un drept de pensiuine de 75 la sută din ultima retribuție a acestuia n'a violat art. 19 din noua lege sanitară, ci a aplicat și interpretat bine dispozițiunile acestui text de lege, așa că motivul de casare nefiind fondat, recursul cată să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

## CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

### SECȚIUNEA I

*Audiența dela 14 Februarie 1912*

Președința d-lui V. Antinescu, consilier

Gh. Borneanu cu Elena Șeitan

POPRIRE. — ÎNFILTAREA EI. — MĂSURĂ DE CONSERVARE. — CREANȚĂ. — ACT SCRIS. — ART. 455 PR. CIVILĂ ȘI 1016 COD. CIVIL.

Pentru ca un creditor să poată obține o poprire ca măsură de conservare în condițiunile art. 455 pr. civilă, nu este necesar ca creanța să fie certă, lichidă și exigibilă, ci este suficient numai ca să fie constatată prin act scris.

No. 29.— Gh. Borneanu a făcut apel contra sentinței tribunalului Ilfov, secția de notariat, No. 228 din 1911, dată în proces cu Elena Șeitan.



S'au ascultat : d-l avocat V. Duculescu, în dezvoltarea motivelor de apel ; d-nii avocați Popescu-Muscel, și Gh. Danielopol, în combateri.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Gh. Borneanu contra sentinței tribunalului Ilfov, secția de notariat, cu No. 228 din 20 Octombrie 1911, prin care admite în parte contestația făcută de apelant în contra poprirei efectuată de portărel, cu data de 25 Aprilie 1911 și, prin consecință, reduce poprirea la jumătate din salariul ce firma Wolff servește lunar lui Gh. Borneanu ;

Având în vedere susținerile părților, actele prezentate și concluziunile scrise, atașate la dosar ;

Având în vedere că, din toate acestea, se constată că Elena Șeitan, în baza actului de transacțiune, autentificat de tribunalul Ilfov la No. 4748 din 1908, și a actului său dotal, autentificat de tribunalul Ilfov, secția de notariat, la No. 6315 din 1894, menționat în sus zisul act de transacțiune, a cerut dela tribunal înființarea unei popriri pe sumele de bani ce firma Wolff are să dea numitului apelant până la concurența sumei de 15.000 lei, iar președintele tribunalului Ilfov, secția de notariat, prin ordonanța No. 2534 din 22 Aprilie 1911, a încuviințat această poprire, însă numai până la 10.000 lei, conform actului de transacțiune, care poprire s'a și efectuat de portărelul respectiv, prin procesul-verbal din 25 Aprilie 1911 ;

Că, în urma acesteia, apelantul a făcut contestație, care i s'a admis în parte prin sentința atacată cu apel ;

Având în vedere că, dinaintea Curții, George Borneanu a pretins să se desființeze poprirea efectuată de portărel asupra salariului său, de oare ce, creditoarea Elena Șeitan nu are titlu, întru cât actul de transacție prevede că plata capitalului este facultativă atât timp cât dânsul va plăti regulat dobânzile, și constatându-se prin chitanțele exhibate, că dânsul se află la zi cu plata dobânzilor, nu datorează nimic creditoarei din capital ;

Că, chiar dacă ar exista datoria, totuș dânsa nu este exigibilă astfel că nu se poate încuviința poprirea ;

Considerând că, în ce privește titlul, Elena Șeitan a prezentat transacțiunea în virtutea căreia părțile, pentru stingerea procesului de restituire de dotă, au convenit ca fostul soț Borneanu să-i plătească 10.000

lei cu dobânda de 5<sup>0</sup>/<sub>0</sub> pe an în rate trimestriale egale cu anticipație la 15 ale lunii a două a trimestrului ; iar capitalul câte 500 lei anual în rate trimestriale tot în modul și la epocile stipulate pentru dobânzi ;

Că, în afară de aceasta, apelantul a mărturisit la interogator ce i s'a luat la tribunal că se recunoaște dator d-nei Șeitan cu suma de 10.000 lei din transacție și că s'a și executat plătind o parte din capital ;

Că, astfel fiind, nu se poate susține că nu există obligațiune de plată și nici titlu din partea apelantului către d-na Șeitan, întru cât din actul de transacție autentic și din mărturisirea judiciară a apelantului, se constată și datoria și titlul în virtutea căruia a cerut poprirea ;

Considerând că, în ce privește exigibilitatea creanței, apelantul a susținut că datoria nu este exigibilă de oarece în tranzacție, se prevede dispozițiunea că, plata capitalului este facultativă pentru debitor cât timp va plăti regulat dobânda, astfel că pentru o creanță neexigibilă nu se poate înființa o poprire ;

Considerând că, după dispozițiunile art. 455 din pr. civ. poprirea are un caracter mixt ; dânsa este, după împrejurări, sau procedură de sancțiune, sau un act de conservațiune ; că, atât creditorii cari au act scris neautentic, cât și cei fără act, pot obține ca măsură pe asigurare, odată cu intentarea acțiunii, poprirea sumelor datorite cu sau fără cauțiune, și în urmă, validarea poprirei numai după ce sentința va rămâne definitivă ;

Că, din acestea rezultă că, nu este necesar ca creanța să fie certă, lichidă și exigibilă pentru ca creditorul să poată obține o poprire ca măsură de conservare în condițiunile art. 455 din pr. civ. ci este suficient ca creanța să fie constatată prin act scris ;

Că, și art. 1016 din c. civ. permite creditorului condițional să ia toate măsurile conservatorii dreptului său înainte de împlinirea condițiunii ;

Considerând că, în speță, clauza din transacțiune unde se stipulează că debitorul are numai facultatea de a plăti capitalul, echivalează cu o creanță fără termen de plată, astfel că ea n'ar putea fi exigibilă acum ;

Considerând însă, că creditoarea Elena Șeitan a făcut cerere prin petițiunea înregistrată la No. 23674



din 24 Iunie 1911, către primul președinte al tribunalului Ilfov a cărei copie se află la dosar, pentru a se fixa un termen de plată înaintea căruia să i se achite datoria, astfel că, în baza titlului autentic vorbit mai sus și a acțiunii intentate, creditoarea a îndeplinit condițiunile cerute de art. 455 din pr. civ. pentru a obține înființarea unei popriri ca măsură asigurătoare :

Că Elena Șeitan având o creanță constatată prin act scris, autentic, a putut cere, și tribunalul încuviințată poprirea chiar înainte de orice acțiune, destul numai ca atunci când va obține validarea, sentința să fie rămasă definitivă ;

Că, în ce privește cauțiunea, Curtea găsește că nu este nevoie ca creditoarea să fie supusă la această dare, actul său fiind autentic :

Considerând că, în ce privește cheltuelile de judecată cerute de apelant, bine tribunalul nu i le-a acordat, de oarece se constată din sentința apelată că însăși creditoarea a consimțit ca poprirea să se reducă la jumătatea salariului ce debitorul primește dela casa Wolff ;

Considerând că, astfel fiind, întrucât creditoarea Elena Șeitan cere ca poprirea să fie numai conservatorie, iar nu executorie, și întrucât a îndeplinit cerințele art. 455 din procedura civilă, urmează ca Curtea sămenție în acest sens dispozițiunile sentinței tribunalului și să respingă apelul făcut de Gh. Borneanu ;

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată făcută de intimata Elena Șeitan, pe care Curtea, apreciind, le fixează la suma de 50 lei.

Pentru aceste motive, respinge.

Semnașf : V. Antinescu, St. Mladoveanu, G. A. Mavrus,  
A. Procopiu.

## SECȚIUNEA II

*Audiența dela 20 Octombrie 1912*

Președința d-lui I. E. Dobrescu, președinte

Elvira Petrescu cu judele-sindic al falimentului C. Ionescu

ACT SUB SEMNĂTURĂ PRIVATĂ. — DATA LUI. — PĂRȚI CONTRACTANTE. — FORȚĂ PROBANTĂ. — TERȚII. — CREDITORI CHIROGRAFARI. — „AYANT CAUSE”. — ART. 1176 C. CIV.

FALIMENT. — SINDIC. — MASĂ CREDALĂ. — «AYANT CAUSE». — ACT SUB SEMNĂTURĂ PRIVATĂ. — OPOZABILITATE. — ART. 730 C. CÔM.

1<sup>o</sup> Actul sub semnătură privată, făcând deplină

credință între părți, atât în ce privește conținutul, cât și în ceea ce privește data sa, se bucură de aceeaș putere probantă și față de creditorii chirografari ai părților contractante, de oarece aceștia nefiind terții, «ci ayant cause» cu titlu universal ai debitorilor lor, actele făcute de debitorii lor le sunt opozabile, fără să aibă nevoie de dată certă, afară numai de cazul când se dovedește că actul este făcut în prejudiciul drepturilor lor.

2<sup>o</sup> În materie de faliment, sindicul reprezentând masa credală, adică pe creditorii chirografari ai falitului, nu are calitatea de terțiu ci este în calitate de reprezentant al mesei credale, un *ayant cause* al falitului, și astfel neputând avea mai multe drepturi decât debitorul falit, actele făcute de acesta îi sunt opozabile, chiar dacă nu are dată certă.

No. 42. — S'au prezentat : apelanta Elvira Petrescu, asistată de d-l avocat Al. Cerban, lipsind intimatul judele-sindic al falimentului C. Ionescu.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Elvira Petrescu, prin petiția înregistrată la No. 4872 din 1912, contra sentinței comerciale a tribunalului Ilfov, secția comercială ;

Având în vedere că, prin sentința apelată, se respinge cererea de revendicare făcută de Elvira Petrescu în fața judelei-sindic al falimentului C. Ionescu ;

Având în vedere că reclamanta, prin acțiunea introdusă la prima instanță, revendică toate edecurile, instalațiunile și mobilierul din prăvălia unde a exercitat comerțul falitul C. Ionescu, și care este proprietatea reclamantei și situată în strada 11 Iunie No. 73, cum și diferite mărfuri din prăvălia acestuia, pretinzând că toate obiectele au fost închiriate falitului odată cu închirierea prăvăliei, și că diferitele băuturi i-au fost lăsate în depozit până ce apelanta le va vinde ;

Având în vedere că apelanta, în dovedirea acțiunii sale, prezintă inventarul cu data 1 August 1911, semnat de Elena Petrescu și C. Ionescu, din care se constată ce anume edecuri, instalațiuni, mobilier și mărfuri au primit, cum și un contract de închiriere sub semnătură prlvată, cu data de 19 Aprilie 1912



și pe un termen de un an, adică până la Aprilie 1913, cu arătatea că edecurile, mobilele și instalațiunile sunt cele din inventarul semnat de ambele părți și care ține și el loc de contract;

Considerând că actul sub semnătură privată face deplină credință între părți, atât în ce privește conținutul, cât și în ce privește data sa; că, creditorii chirografari ai părților contractante nefiind terții, ci *ayants cause* cu titlu universal al debitorului lor, actele făcute de debitor le sunt opozabile, fără să aibă nevoie de dată certă, afară numai de cazul când se dovedește că actul este făcut în prejudiciul drepturilor lor;

Că, în speță, fiind vorba de o afacere comercială, în care una din părțile contractante fiind comerciantă și declarată în stare de faliment, sindicul care reprezintă masa credală, adică creditorii chirografari ai falitului, nu are calitate de terțiu, ci masa credală este *ayant cause* a falitului, și deci creditorii neputând avea mai multe drepturi ca debitorul, actele făcute de el le sunt opozabile, chiar dacă nu au dată certă;

Că, mai mult decât atât, în materie comercială, conform art. 57 cod. com., data actelor și contractelor comerciale, față de cei de al treilea, pot fi stabilite conform art. 46 cod. com., și prin acte sub semnătură privată;

Că, față cu aceste considerațiuni, Curtea găsește că contractul cu data de 19 Aprilie 1912 sub semnătură privată, este opozabil falitului C. Ionescu;

Având în vedere însă că, din susmenționatul contract, se constată că chiriașul C. Ionescu, declară că a închiriat toate edecurile, mobilele și instalațiunile;

Având în vedere că, printre obiectele ce se revendică, se găsesc și lucruri fungibile, precum: vin, cognac, rachiu, etc., care se consumă prin uz și care nu au făcut obiectul închirierii, după cum rezultă din însuș contractul de închiriere prezentat de apelantă;

Că, dacă asemenea obiecte au aparținut apelantei, dânsa astăzi nu poate cere decât a fi înscrisă ca creditoare la masa falimentului pentru valoarea lor;

Că, față cu acestea, Curtea gășind apelul fondat, câtă a-l admite, a schimba sentința apelată și a admite, în parte, acțiunea.

Pentru aceste motive, admite apelul.

Semnați: I. E. Dobrescu, G. A. Mavrus, St. Urlățeanu,

A. Procopiu.

## TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUSCEL

*Audiența deta 21 Decembrie 1912*

Președința d-lui I. Jac-Constantinescu, președinte

Radu Gh. I. Pripici cu Pantilică Niță Ion Ilie

ACȚIUNE ÎN REVENDICARE. — ACHIZITOR CU TITLU PARTICULAR. — HOTĂRÎRI DATE FAȚĂ CU AUTORUL. — OPOZABILITATE.

Hotărîrea dată față cu autorul este opozabilă achizitorului cu titlu particular care a dobândit dreptul său posterior intentării acțiunii, în virtutea principiului *nemo plus juris in alium transferre potest quam ipse habet*.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea în revendicare intentată de Radu Gheorghe I. Pripici din comuna Mușătești, județul Argeș, azi decedat și reprezentat prin fii săi minori și tutearea legală Maria Radu Gheorghe I. Pripici, prin petiția înregistrată la judecătoria ocolului rural Domnești, prin care cere a se obliga pârâtu-Pantilică Niță Ion Ilie, din comuna Domnești, județul Muscel, să delase în a sa proprietate și posesiune trei imobile situate în comuna Domnești.

Având în vedere că, într'o acțiune în revendicare reclamantul trebuie să dovedească dreptul său de proprietate asupra terenului ce revendică și că acest teren se deține de pârât;

Având în vedere că, din actele aflate la dosar și dezbaterile urmate, se constată. în fapt, următoarele: — In anul 1902, Vasile Ion Ilie, cu actul de vânzare autenticat la acest tribunal sub No. 1870, a vândut femeii Constantina Neagoe Avram trei imobile specificate în acest act și care sunt aceleași cu cele ce fac obiectul acțiunii în revendicarea de față; că, în anul 1907, Niță Ion Ilie, tatăl apelantului de azi, în calitate de frate al vânzătorului Vasile Ion Ilie, a intentat acțiunea pentru anularea actului de vânzare autenticat la No. 1870 din 1902, acțiune asupra căreia s'a pronunțat cartea de judecată civilă No. 60 din 25 Septembrie 1908, prin care judecătoria ocolului rural Domnești a admis acea acțiune și a declarat anulat actul de vânzare sus menționat; că, o lună dupe pronunțarea acestei cărți, la 28 Octombrie 1908, Constantina Neagoe Avram, văzând că s'a anulat titlul său de proprietate, a înstrăinat aceleași imobile cu actul autenticat și transcris la No. 1155



și 2038 din 1908 către ginerile său Radu Gheorghe I. Pripici, tatăl minorilor intimați azi, — act ce aceștia îl prezintă ca bază a acțiunii în revendicare;

Având în vedere că pârâtul obiectează că reclamantul nu poate să i opună cu succes actul de vânzare de care se servă, de oare ce pentru locul în litigiu s'a judecat cu Constatina Neagoe Avram, autoarea reclamantului, și s'a pronunțat cartea de judecată civilă No. 60 din 25 Septembrie 1908 a judecătoriei ocolul rural Domnești, aflată la dosar;

Având în vedere că, în speță, este vorba de a se ști dacă hotărârea dată față cu autorul este opozabilă achizitorului cu titlu particular când este rămasă definitivă posterior dobândirii dreptului său;

Având în vedere că cartea de judecată No. 60 din 25 Septembrie 1908, a judecătoriei ocolului rural Domnești, a dobândit puterea de lucru judecat, fiind pusă în curs de executare, după cum rezultă aceasta din coprinsul sentinței civile a acestui tribunal, No. 49 din 3 Februarie 1910, aflată la dosar.

Având în vedere că reclamantul Radu G. Pripici, ține dreptul său de la Constantin Negoe Avram, care prin actul de vânzare autentificat de tribunalul Muscel la 28 Octombrie 1908, îi a transmis locurile în litigiu;

Având în vedere că acest act a fost făcut în timpul procesului ce numita avea cu Niță Ilie, tatăl pârâtului de astăzi, și posterior cărței de judecată pronunțată în ziua de 25 Septembrie 1908 de judecătoria ocolului rural Domnești, prin care a fost admisă acțiunea intentată de Niță Ion Ilie contra Constantinei Neagoe Avram, autoarea reclamantului Radu Gh. Pripici;

Având în vederea că reclamatul Radu Gh. Pripici preinde că el n'a luat parte la acest proces și deci nu i se poate opune cartea de judecată civilă No. 60 din 25 Septembrie 1908, a judecătoriei ocolului rural Domnești, conform principiului „*res inter alios iudicata*”.

Având în vedere că sentințele judecătorești sunt declarative de drepturi și au efect retroactiv din ziua în care acțiunea a fost introdusă; ele recunosc drepturi preexistente, căci sunt socotite că au existat în totdeauna din ziua cererii în judecată;

Considerând că lucru judecat față cu o persoană poate fi învocat și față cu succesorii săi; că acest cu-

vânt de succesori urmează a fi luat în sensul cel mai larg nu numai de moștenitorul propriu zis, ci și de succesorul universal sau chiar cu titlu particular; că ceea ce s'a judecat cu autorul e opozabil acestui moștenitor legitim, testamentar sau prin acte între vii, iar succesorii cu titlu particular sunt socotiți că au fost reprezentați de autorul lor când titlul lor achizitiv este posterior intentării acțiunii (Aubry et Rau, III, p. 373; Nacu, II, p. 864. — *Contrà*: Chebapci, II, p. 136; *Jurisprutența*, No 17 din 1911; D. Alexandresco, VIII, p. 546).

Că, astfel fiind, hotărârea obținută contra autorului este opozabilă și cumpărătorului care a dobândit dreptul său posterior intentării acțiunii;

Considerând, apoi, că instanța fiind angajată la epoca înstrăinării, drepturile vânzătorului asupra imobilului sunt grevate de servitutea litigiului;

Având în vedere că, în virtutea principiului *nemo plus juris ad alium transferre potest quam ipse habet*, vânzătoarea nu putea transmite cumpărătorului proprietatea liberă de această sarcină;

Având în vedere că, astfel fiind, hotărârea pronunțată între pârât și autoarea reclamantului fiind opozabilă acestuia ca și cum ar fi fost pus în cauză, în mod implicit se ating drepturile concedate de vânzătoare conform regulii *resoluto jure dantis, resolvitur jus accipientis*;

Având în vedere că, această maximă e sancționată și prin dispozițiunile art. 1770, 1803 c. civil și 565 pr. civilă, iar unde legiuitorul a voit să deroage de la această regulă a prevăzut-o ca în articolul 834 c. civil;

Considerând că, dacă s'ar decide că, înstrăinările făcute după darea primei hotărâri sunt valide, s'ar face iluzorie judecata între părți, căci ori de câte ori una din părți ar pierde la prima instanță, ar înstrăina imobilul în litigiu înainte de tranșarea apelului și astfel procesul nu ar mai lua sfârșit; că, în ce privește buna credință a cumpărătorului, dînsul are acțiunea în garanție contra vânzătorului;

Având în vedere că, astfel fiind, opoziția și în consecință apelul se primesc întemeiate și ca atare urmează a se admite și a se respinge acțiunea intentată la prima instanță;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, admite opoziția.

Semnați: N. Jac. Constantinescu, D. Goleșcu.